Ч. 180. Чернівцї, пятниця дня 17. (29.) серпня 1896. Рочник XII.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА
на „Буковину“ виносить
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграницї 20 рублїв або 40 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ
щодня кромі неділь і руских сьвят о год. 5. по пол.
Редакция і Адмінїстрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)
Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

Царска пара у Відни.

Столиця нашої держави повитала в четвер вперше молодого російского царя Николая II. і єго подругу, царицю Алєксандру. Місто було величаво прибране, однак буря ушкодила в середу богато прикрашень. Відень повитав царску пару головно війском. На двірци повитали єї наш цїсар і цїсарева, всї у Відни перебуваючі архикнязї і архикнягинї, мінїстри, дипльомати і иньші достойники. Від двірця аж до бурґу було уставлене війско в шпалїрі, а цар в ґальопі переглянув єго ряди. В товаристві царя находять ся мінїстер заграничних справ кн. Лобанов-Ростовский, кілька ґенералів і двірских урядників. В честь достойних гостий намірено уряджувати ріжні торжества і забави, але непогода перешкодила в тім.

Вже сама обставина, що російского царя витають у Відни цїлком по войсковому, що населенє може бачити царя лише крізь ряди баґнетів, вказує на се, що наш цїсар не хотїв свому гостеви зробити прикрість і представити єму заступників автономічних і маґістратских властий, бо то виглядало би мов натяк на брак таких властий в Росиї. Віденьске населенє не призвичаєне до такого способу повитаня і не підносить свого голосу против того лише з поважаня для свого улюбленого монарха. Таке приняте зрештою цїлком оправдане, бо віденьска людність прецїнь для царя ще меньше цїкава як єго власна. Хто у себе дома слухає не так голосу народу, а більше двораків, сему байдуже бажанє народу, до того ще чужого. Ще одно характеризує гостину царя у Відни: незвичайна рухливість віденьскої полїциї. Як нїколи перед тим відобрала полїция від властителїв реальностий декларацию, що они, а так само і мешканцї домів будуть піддавати ся безусловно всїм зарядженям полїциї. На що ті заряджения осторожности? Чи віденьске населенє не вміє в пошанованю волї свого монарха придержувати ся границь чемности супротив гостя свого цїсаря? Видко, що Відень витає пана краю Каткових...

А як відносить ся праса до сеї гостини? Ріжно, дуже ріжно! Віденьскі часописи вихвалюють миролюбіє молодого царя, єго людяність, додають до того ще свої комбінациї на темат полїтики, розводять ся широко про австрийско-російскі відносини і т. п. Не знаємо, чим оправданий той восторг віденьскої праси. Наш цїсар належить до найстарших монархів в Европі, а яко цїсареви великої, першорядної держави належить ся єму візита молодого царя. Від знаної гостиприємности нашого монарха знов можна було надїяти ся, що повитає свого сусїду з всякими почестями, які належать ся цареви стомілїонової держави. В тім нїчого незвичайного не можна добачувати. А що великі полїтичні питаня не будуть тепер у Відни рішені, на се вказує також орґан нашого мінїстерства заграничних справ. Ось що пише Fremdenblatt: „Ми знаємо, що добра воля монархів не опановує всїх випадків і лишаємо палкійшим народам, вносити з гарних днїв торжественних на далекосяглі полїтичні обчисленя. Однак минули і ті часи, коли приязнь між князями мала на цїли передовсїм всякі підприємства і пляни, скріплене своєї власти і своїх інтересів.“ „Про австрийско-російскі відносини не будуть анї оба монархи анї їх мінїстри говорити. Они-ж виразні і недвозначні, приятельскі і без обмани, оперті о довіріє, що жадна сторона не хоче шкоди другої.“ Присутність мінїстрів заграничних справ вказує на те, що они розмовляють ся особисто про положенє в Европі, а специяльно в справі всхідній, бо власне відтам грозить европейскому мирови найбільша перешкода. Але чи то не будуть лише самі слова, годї сказати; якось оно дивно було би, коли-б розмова між обома мінїстрами заграничних справ могла мати тривалїйший вплив, коли прецїнь австрийска і російска полїтика змагають до цїлком иньших цїлий і цїлком иньшими дорогами. Остілько може оно лїпше, що мінїстри порозуміють ся особи-

БОЯРИН ОРША.

Поема М. Ю. Лермонтова в перекладї
Богдана Лепкого.

Г Л А В А I.

Во время оно — у Москві
Михайло Орша жив собі,
Богатий, славний боярин.
Цареви любий був як син.
І дав єму Іван Грізний
Високий уряд, чин знатний,
І перстень царский дав єму
І шубу царску дорогу
І в Воскресеніє Христа
Поцїлував єго в уста,
І — трийцять сїл цар був би дав,
Щоби лиш Орша не кидав
Єго двора. — Так не злюбив
Двірского шуму боярин;
Він все нахмурений ходив,
А як підлестника спіймав,
То в злости власний вус кусав.
Опричник раз го розгнївив,
І він тодї царя просив:
„Мій милий царю! Дай менї
Вернуть домів; старечі днї
Дай там прожить; пусти слугу!
Я й так служити не могу.
Єсть много слуг в дворі твоїм,
Пусти мене!... Старий мій дім
На пограничу від Литви
Стоїть на березї крутім,
Єго покрили буряни;
Він зогниє — і повалить ся,
Дай хоть на него подивить ся,
Дай поклонити ся Днїпру,
Я там родив ся — там, умру!...“
І він вернув. І до двора
Привіз усякого добра.
Весь двір красуєсь в образах,
І коври висять по стїнах.
Но краща всїх красот була
Боярска доня молода.
Від дарів тих, що дав сам — цар,
Далеко красший Божий дар!
І Орша на дочку глядить
По днях цїлих — в ночи не спить;
В єго очах она росла,
Весела, сьвіжа, молода,
Як райска цьвіточка весни,
Як любий спогад давнини...
...Оттак буває інколи
Що між розвалини, гроби,
Береза біла і гнучка
Попадесь — виросте. Листки
Єї від вітру шелестять,
Нагробні каменї красять!...

Густий туман наляг поля.
Одно лиш сьвітло бє з вікна
В боярскім домі, як одна
На небі темному звізда.
Вже засув заскрипів важкий,
На двір наляг сумрак нічний.
І сторож йде, ключі несе,
На пробу замками трясе,
Чи добре замкнені. Відтак
Він до воріт іде. — „Оттак,
На завтра буде дощ страшний!
— Сказав, хрестячи ся, старий —
Дивись, як блискавки надуть
Огненні і як хмари йдуть
А місяць вид біленький свій
Сховав у чорних хмар завій,
Як той чернець. Вже буря йде
І вітер наче зьвір реве.
О-го! В таку грізну пору
Дай золота цїлу гору
І дай найкрасшого коня,
Чи я тобі з відтїль піду
Хоч би для рідного вітця?!...“
І розбіраючи таке,
Старий назад до хати йде.
З далека чути, як ключі
Дзеленькають в єго руцї...
І знов все спить в глибокім снї,
Лиш сьвітить ся в однім вікнї.

Все в домі спить — не спить один,
Сумний суворий боярин
На постели сидить пухкій
В богатій спальни — не малїй.
І сьвічка перед ним горить
Часами тріснє, спалахтить,
І дивним сьвітлом обіллє
Все, все, що тільки в хатї є.

сто, око в око, бо урядові зношеня не подають нагоду висловити докладно своїх гадок. Тим то може сей з'їзд нас радувати, хоч ми з жалем пересьвідчені, що наші рускі братя на Україні з того всего не дізнають жадної полекші, що соромний указ з 1876 р. і дальше буде обовязувати, що гноблене Русинів в Росиї не перестане. Тяжко приходить ся слухати через тільки літ слова про мир, супокій, любов до підданих, стараня о їх добро, а при тім видіти цілком противне: несупокій, переслідуваня, гноблене, обединительні стараня, панованє поліциї і жандармериї... Чи не уважати всякі такі запевненя лише пустими фразами? Певно, тому всему може не винен сам цар; він може дійсно бажає добра своїм підданим, але єму зле дораджують всякі двораки і він лишає все при старому, в переконаню, що так і треба... Ефект для упослідженених на всякий случай той самий.

Та тепер не час до таких рекримінаций. Тепер російский цар Николай II. є гостем нашого улюбленого цїсаря і ми не можемо не шанувати в нїм щирого приятеля мира. Віденьска гостина причинить ся безперечно для укріпленя мира і тим гостина царскої пари важна.

Про послїдну тучу з градом,

яка навістила одну часть нашого краю в перших днях сего місяця, помістив п. Авґустин Млчох, арендар посїлости Оршівцїв коло Неполоківцїв, гарну статю в Oesterr. Landwirthschaftliches Wochenblatt, котру отсе подаємо в дословнім перекладї:

Ніч з дня 7-го на 8-го серпня принесла Буковинї богато нещастя! Богато туч зірвали ся майже в тім самім часї у богатьох місцях краю і знищили цїлковито пільні плоди.

Тисячі рільників стоять сегодня перед руїнами свого маєтку і свого биту. Найбільшу шкоду понесли повіти:

Сторожинецкий (громади Калинівцї, Чортория, Станівцї, Вербівцї, Волока): шкода виносить около 30.000 зр.

Вижницкий (громади Вижниця, Іспас, Вашківцї, Карапчів, Катарінендорф і Александердорф ad Берґоміт); шкоду обчисляють на що найменьше 25.000 зр.

Радовецкий. Близших відомостий ще нема, однак шкода буде мабуть така сама, як в иньших повітах. Там згоріли від блискавицї великі маси сїна, і кілька господарских загород пали їй жертвою.

Найгірше навістила туча з градом кіцманьский повіт. Майже в цїлім повітї впав град завбільшки кулака, заразом лляв зя сильний дощ, що подобав більше або меньше на хмаролом. В громадах: Валяві, Витилівцї, Лашківцї, Лужанах, Шипинцї, Дубівцях, Берґометї, Ревакївцях, Зеленеві, Пядиківцях, Неполоківцях, і т. д. знищені всї полеві плоди, копи збіжа, кукурудза і бараболя, так що часто ледви можна розпізнати, що іменно засїяно було на поли. Шкоду в тім однім лише повітї можна сьміло обчислити на що найменьше 180.000 зр. Туча збурила і знищила покіс озимини.

Бідні селяни бачать зі страхом в очах і з заломаними руками ту страшну нагороду своєї цїлорічної роботи. Нема нї потїхи нї помочи, аби найбіднїйшим помогти, їх піддержати. По трех неурожаях мав буковиньский рільник вкінци надію, що хоч сим разом жнива донишуть, аж нараз прийшло елементарне нещастє, а з ним руїна! Очивидно майже нїхто не був обезпечений; тутейше населенє не знає добродїйства обезпеченя, бо нема нїкого, хто би єму отворив очи, нема нїкого, хто би єго поучив і остеріг перед неймовірними, поганими визискуванями товариств обезпечень. Коли-б ми на Буковинї мали також таке товариство краєвої культури, як иньші краї Австриї, то нещастє не було би, ба, не могло би бути таке велике. Наше товариство краєвої культури істнує на папери; менї розповідали, що в Черновцях є календар, в котрім можна найти імена голови, єго заступника і секретаря того товариства. Але се вже все, що від довгих лїт сьвіт почув про те товариство.

Сегодня стоїть селянин безрадний! Зима за плечима, а єму висша сила забрала хліб і поживу. Селянин посилає свою жінку і дїти на заробітки до чужих, бо дома нема потрібного хліба. А на кіцманьских, заставнецких і иньших більших торгах зганяють товар; товар, сей дорогий скарб, що коштує край тілько гроша, для котрого ублагороднюваня навіть згадане таємниче товариство дає мнимі, добре заплачені бики, не має тепер жадної вартости! Кождий старає ся єго як найскорше позбути ся, бо-ж нїхто не має єго чим годувати! Товариство краєвої культури сего не знає і не видить, всї єго функціонарі, здає ся, перебувають на лїтних забавах десь на островах аж коло Австралиї! Чи не добре було би, зараз таки садити на тих полях ріжні бураки, або такі рослини, що скоро ростуть, і т. д., тим більше, що їм сприяла би славна, довга і по найбільшій части тепла буковиньска осїнь без морозів?! Але хто-ж мав би бідному, темному (здає ся, нарочно в темнотї держаному) селянинови помогти? Хто має єго навчати і помогти в часї найгіршої нужди, коли сего не зробить товариство краєвої культури, котре прецїнь до сего призначене? (В сїм товаристві є головою бар. Евг. Стирча, а заступником голови бар. Мустаца. — *Ред.*) Ми приватні рільники сего не можемо зробити, бо ми самі боремо ся о власну долю і певно радо жертвуємо кожду дорогу, вільну хвильку для загального добра!

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 28-го серпня 1896.

Краєвий президент ґр. Ґоєс виїхав враз із своїм секретарем др. Вірфльом на інспекцию до вижницкого повіту і верне завтра назад.

Іменованя. Галицка кр. рада шкільна іменувала суплентами в середних школах: Тад. Пельчарского в ґімназиї в Бродах; д-ра Фр. Крчека і Тад. Піня в II-ій ґімназиї у Львові, Ем. Зарембу, Ів. Кукуча і Ів. Фрідберґа в ґімназиї Франц Йосифа у Львові, Петра Дропйовского в IV. ґімназиї у Львові, Петра Малиновского, Мар. Райтера, Брон. Ґерберта і Льва Цилиньского в V-ій ґімназиї у Львові; при реальній школї у Львові Казим. Кочиндика, Ад. Цегака, д-ра Евг. Ромера, Йос. Мадея і Вікт. Островского, а при реальній школї в Станїславові Тад. Грабовского.

Перенесеня. Галицка кр. рада шкільна перенесла суплентів в середних школах: Ів. Вавроша з Ярослава до Бродів, Йос. Вебера зі школи реальної у Львові до ґімназиї в Бучачи, Ем. Снопка з ґімназиї Франц Йосифа у Львові до Дрогобича, Ник. Лисиньского з V-ої ґімназиї у Львові і Казим. Екля з ґімназиї Франц Йосифа у Львові до ґімназиї в Ярославі, Ів. Кочвару з Самбора до Ясла, Стеф. Жидовского з Самбора до V-ої ґімназиї у Львові, Леоп. Стефковского з ґімназиї в Тарнові і Ів. Литиньского з ґімназиї в Яслї до Самбора, Тад. Волиньского зі школи реальної в Станїславові до школи реальної в Тернополи.

А понад ліжком, на стінї
Ікони висять. З них сьвяті
В блискучих ризах, мов живі
Глядять на Оршу. Дивний взір!
Очий таких ніякий твір
Живий не має. І вмерлий
Не має тих страшних очий.
Тут Оршу вхопила нудьга,
Вже пізно... Під вікном ріка
Шумить і з бурею в одно
Краплистий дощ бє у вікно.
Чорнїє тїнь по всїх кутах.
І диво! Оршу вхопив страх!!
Він не в одних війнах бував,
Татарів бив, Ляхів рубав,
І навіть царский, лютий гнїв
Єго злякати не вспів,
А нинї — — свиснув — і в ту мить
Сокіл, слуга єго летить.

І каже Орша: „Щось менї
На гадку думи йдуть сумні.
Мій любий хлопче, сядь отту
І розбивай мою нудьгу...
Веселу казку розкажи
Про золоті, старі часи,
А я згадаю старину
І може, може як засну."

Послушний раб близь пана сїв
І казку ось яку повів:

„За девять гір, за девять рік,
Аж в трийцятій від нас землї
Жив славний цар, над всї царі...
Нїколи смертний чоловік
Не видів красного двора
Як двір єго. І много лїт
Він в щастю жив, аж підросла
Єго донька, як маків цьвіт.

А цар вже був тодї старий.
А доня? — О! То скарб цїнний!!
Длятого він сховав еї
Від молодцїв в одній вежі.
І не видав еї нїхто.
Лиш місяць заглядав в вікно
І цїлував еї уста
Холодний повів вітерця.

І цар привик три рази йти
На день до любої доньки.
Аж ось єго в ночи кортить
Зобачити, як доня спить.
І срібний ключ до рук бере
І без чобіт на пальцях йде
Туди, де чорна спить вежа,
А в тій вежі єго донька.

Ввійшов... В кімнатї тишина.
Царівна спить... та не одна!!
Припав до неї до грудий
Конюший царский молодий.
І розгорів ся царский гнїв
І цар без суду повелїв
Вложити в бочку їх одну
І вкинуть в морску глубину..."

Скінчилась байка. І в раба
Неначе тайная борба
Що йно скінчила ся в души.
Він усьміхнув і тодї
Підняв на небо взір, зітхнув,
І — занїмів. Тут цар махнув
Рукою: „Йди, лиши мене.
Колись, як час на те прийде,
Розкажеш казку до кінця
Про зраду і про гнїв вітця!!"

Пішов. — Обличє старика
Накрила хмара дум важка.
Він в хвилю тую вже відав
Всї тї злиднї прочував,
Що їх готовила судьба.
Він довго жив. Людий спізнав,
До зла — привик, добра — не ждав.
Він вже й не вірив, щоб було
На сьвітї тім якє — добро,
Бо вірив перше всїм і — всьо.

Ще раз всї сили він зібрав,
З пухкого ліжка скоро встав,
З соболів тубу на плече
Накинув лиш і вже іде
До дочченних сьвітлиць-кімнат.
Часами сходи затріщать —
Все під єго стопою гнесь —
І серце в грудех важко бєсь,
І руки вже нераз старі
Спускали сьвічку до землї.

І видить він, як у кутку
На невеличкому клунку

Народне віче повітове має дня 3-го вересня відбути ся в Станіславові в сали Зедельмаера. На вічу будуть говорити пос. Романчук о положеню руского народу і надходячих виборах до ради державної, а б. пос. Гурик о ґрунтовім катастрі. Як би стало ще часу, то буде ще третий реферат: О просьвітно-економічнім станї руского народу в станїславівскім повітї.

Вечерки з танцями відбудуть ся в Бережанах дня 1-го вересня на дохід тамошної рускої бурси, а в Тернополи дня 13-го вересня с. р. заходом тернопільскої „Руской Бесїди“.

В Станїславові має заснувати ся позичкове товариство під назвою „Народний Дім“, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою. Перші загальні збори відбудуть ся дня 8-го вересня с. р.

Як у нас в Чернівцях уряджують змову. Онодги відбули ся в нашім містї збори жидівских робітників, на котрих один „приятель робітників“ заявив, що небавом столярі розпічнуть змову. Се заявлене дуже здивувало всїх, бо нїхто нїчого не чув про якесь незадоволене столярів. Мабуть і сим разом хотять зробити, як минувшої зими, а то іменно так: В зимі найшли ся кілька людий, котрі заходили до мешкань столярских робітників і всякими обіцянками вговорили в них, що треба урядити змову. Бідні столярскі челядники гадали, що поліпшать свою долю, і послухали. Але они на тім зле вийшли, бо майстри не мали і так богато робити, тож і не дуже рвали ся за робітниками. Робітники попали в ще гіршу нужду. Аби запобігти голодови і холодови, звернули ся до будівничого Папста. Сей урядив варстат для 10—12 робітників і дав їм роботу. Але за кілька днїв явив ся один з „махерів“ змови, що славив себе великим приятелем робітників і обіцював столярским челядникам із змови великі користи, та — зажадав 50 зр. за вихлопотане роботи у будівничого Папста. Дармо робітники давали єму відчіпного 20 зр., він грозив скаргою, і бідні робітники мусїли більшу часть жаданої суми заплатити. Чи не гарний заробок для „приятелїв робітників“?

Унїверситет львівский числив в минувшім півроцї лїтнім 1.345 слухачів звичайних, а то 252 богословів, 923 правників, 88 медиків, 82 фільозофів, — і 115 надзвичайних. З загального числа 1.460 слухачів було 1405 уроджених в Галичинї, а 55 чужинцїв. Після народности було: 430 Русинів, 1.023 Поляків (в тім 283 жидів), 4 Нїмцїв, 1 Італїянець і 2 Болгари (один слухач прав, а один фільозофії). Після віроісповіданя було: 443 обряду греко-кат., 716 римо-кат., 1 греко-прав., 11 вірменьского, 7 протестантів і 284 жидів. Як бачимо, знайшло ся аж 13 греко-католиків, котрі не признали ся до Русинів, а пристали до народности польскої, де подибуємо побіч сеї фатальної 13-ки ще 283 жидів і 11 Вірмен. — На слїдуючий рік есть ректором др. о. Йос. Комарницкий, проректором др. Освальд Бальцер, деканом видїлу богословского др. Йос. Більчевский, правничого др. Ґуст. Рошковский, а фільозофічного др. Оскар Фабіян. Видїл медичний, отворений в 1894 р., зорґанїзує ся доперва в осени.

Знов упослїджене нашого краю. Перед кількома роками відбув ґенеральний штаб під проводом свого начальника фельдцайґмайстра Бека велику подорож через Буковину, а в слїд за тим повстала поголоска, що в Чернівцях має заснувати ся нова команда корпусна. Та добре поінформовані часописи віденьскі спростували ту вість остільки, що ще не рішено, де корпусна команда має бути заложена, в Чернівцях чи в Станїславові. Тепер мабуть ся справа вже рішена — очивидно в некористь нашого краю. Польскі часописи доносять іменно, що в короткім часї буде заснована корпусна команда в Станїславові.

В Самборі відбула ся в вівторок карна розправа против Івана Дорозиньского, обжалованого о убійство селянина Томи Проня підчас бійки, яку розпочали селяни з паробками обжалованого задля ґрунту. Суд увільнив Дорозиньского від вини і кари, узнаючи, що він застрілив Проня у власній обороні.

Страшна смерть. Евфрозина Бродкевич не мала від якогось часу жадного занятя і рішила задля нужди попрощати ся з сим сьвітом. Обливши свої річи нафтою, она підпалила їх сїрником і вибігла цїла в поломіни на площу Австрії в Чернівцях. З тяжкою бідою удало ся надбігшим людям згасити огонь, але нещасна Бродкевич померла в шпитали в наслїдок сильного попареня.

Кс. Стояловский, на котрого кинено клятву, не робить собі з неї нїчого, бо — як він пише в польских ґазетах — она не є правосильна. Після церковного права має таку клятву підписати папа або який кардинал, а в сїм випадку сего не було. Кс. Стояловский хоче написати отверте письмо до папи на всїх мовах, в котрих виложить свою ісповідь віри, свої социяльні пересьвідченя і надужитя галицких латиньских епископів. Таке він заповідає в Dziennik-у Krakowsk-ім.

Знову повішене в Галичинї. Онодги ми доносили, що віденьский кат Зелїнґер стратив в Тернополи убійника Шулиму. Додатково-ж мусимо замітити, що Шулима висповідав ся у о. Герасимовича, і що він не відкинув сповіди, як первістно доносили. Отже кат Зелїнґер поїхав відтак в суботу до Ряшева, де повісив Івана Малика. Той убив в сїчни 1894 р. жида Давида Мінца і обрабував его. Помимо енерґічного слїдства не можна було тодї впасти на слїд убійника. Аж коли Малик в листопадї 1894 р. забив свою любовницю Анну Шоянек і забрав у неї 20 зр. та коралї, вийшла цїла справа на верх і Малика засуджено на шибеницю. Перед повішенем він висповідав ся подібно як Шулима.

Помилуване. Николая Рендюка, котрого черновецкий суд присяжних засудив за убійство з рабунком на шибеницю, помилував цїсар, а найвисший трибунал змінив єму кару смерти на дожизненну вязницю.

Клясицизм в школах валить ся... Зміну в системі шкільній, пануючій в Европі, завів сойм норвежский. Комісия, зложена з людий науки і педаґоґів, піддала гадку реформи, котра передовсїм мала на цїли злучене всїх шкіл, починаючи від народної, в одну орґанїчну цїлість, а потім рішила усунути з ґімназиї зовсїм язик француский, греку зробити предметом необовязковим, а науку латини обмежити. Тимчасом комісиї соймові і сам сойм майже одноголосно (супротив заявленя мінїстерства) виключили оба старинні язики зі школи середної — і від тепер хто схоче учити ся їх, буде міг учити ся на додаткових курсах в унїверситетї. Лише з побоюваня, що король не схоче дати санкциї, вставлено до закона таку примітку: „Однак за дозволом короля і сойму виклад латини в декотрих ґімназиях буде міг поки-що полишити ся.“ Король ухвалу сойму потвердив.

Сїрники з маси паперової — отсе новий вигад, вже патентований. Они мають бути далеко дешевші від деревляних, а рівно тривкі. Виробляти буде можна ті сїрники працею рук або машини. Вага їх далеко менша як сїрників деревляних, задля того і дешевший перевіз. Вигад той буде мати примінене в тих околицях, де нема дерева, хоч би лиш доброго, бо такого вимагає виріб сїрників деревляних.

Старенька няня спить собі
І головою крутить в снї.
Зирнув на неї мимохіть
І дальше йде. І в тую мить
Крізь сон здрігнула ся стара
І пробудила ся вона,
Втворила очи і хрестом
Перехрестила ся — і знов
Спить крепким і глубоким сном
І в снї хитає головов.

І ось вкінци прийшов старий
Тихцем до доччиних дверий,
До клямки ухом він припав
І слухаючи так гадав:
„Невинна ще донька моя.
А ти, Соколе, — раб — змия!!
За хитру казочку твою
Тебе я розуму навчу!“
Но тут... о горе! хоч не вір!!
Він чує тихий розговір...

Голос перший.

Ти йдеш від мене, любий мій,
Зажди хвилиночку, постій!
Без тебе так скучала я,
Я так тужила...

Голос другий.

Пострівай
Моя голубко! Вже наш рай
От, от, прийде. Я заведу
Тебе в гостинну сторону
Там заживемо як в раю,
І не раба обіймеш ти
Серед нічної тишини. . .
. . . . Чи тямиш мила, як чернець
Мене привів, як твій отець
Єму за тоє гроші дав,
Купив мене. — А я блукав
І сторонив від всїх людий;
Аж — ось блиск ангельских очий
Твоїх вніс сьвітло у тюрму.
І полюбив я чужину
І на родину не тягло, —
До тебе серце приросло!
Я на родину не вертав
А до товаришів пристав,
До тих товаришів гидких,
Що крили ся в лїсах гірских
Без людских і без божих прав.
Я в заклад душу їм віддав...
Но поки любко ти — моя,
І — без душі щасливий я!!

(Дальше буде).

Телеґрами „Буковини“.

З дня 27-го серпня 1896 року.

Відень. Царска пара приїхала о ½ 11 перед полуднем, повитана на двірци цїсарем, цїсаревою і всїми архикнязями і архикнягинями.

Відень. Помимо ранної пори і зливи нарід великими товпами зібрав ся на улицях, котрими має царска пара переїзджати. Місто прикрашене дуже гарно, лише дощ ушкодив декорациї. Пополудни принимав цар на авдиенциї мінїстрів Голуховского, Кріґгаммера, Калляя, Баденїого, Банфіого, Вельзерсгаймба і Феєрваріого. О 5-ій год. пополудни відбув ся в бурґу спільний обід. Наш цїсар і цар держали тоасти в француский мові.

Царгород. Вчера о ½1 год. зполудня напали Вірмени на оттоманьский банок, при чім кілька урядників і слуг убито. Задля того настипили розрухи в Ґалятї і Тофане. Сконсиґновано полїцию і війско для удержаня спокою.

Царгород. Між населенем панує великий страх; всї склепи позамикані. Сконстатовано, що погибших і ранених є більше, як спочатку припускали. Австрийский амбасадор просив мінїстра заграничних справ о військову обезпеку австрийскої почти.

Царгород. Вчера пополудни добули Вірмени будинок оттоманьского банку, забили жандармску сторож і стріляли з вікон на полїцию. Пізно вечером вибухли розрухи рівночасно в иньших частях міста і тривали через цїлий вечір. Коло постерунку в Ґалятї експльодувала

бомба; кілька вояків убитих, дуже богато людий ранених. Сюди прибув анґлійский корабель, а італіяньского і францускcого сподівають ся кождої хвилї.

З дня 28-го серпня 1896 року.

Відень. Урядова Wiener Ztg. оголошує: Цїсар надав членови торговельного сенату при краєвім суді в Чернівцях, Якови Конови, на час его функциї титул цїсарского радника.

Відень. Задля неустанного дощу не відбув ся переглад війска.

Відень. Цар удав ся на лови до Ляйцн, куда і наш цїсар виїхав. Цариця оглядала зрана музеї; она обідає в Бурґу о 4-ій год. пополудни. Перегляд війска відбуде ся завтра зрана о 8-ій годинї.

Цїни збіжа і других продуктів.

Дня 10-го серпня 1896.

		Львів.					*Чернівцї.*		
Пшениця . .	від	6.50	до	7.—	від	6.70	до	7.—
Жито . . .	„	5.25	„	5.50	„	5.30	„	5.40
Ячмінь бров. .	„	.—	„	.—	„	.—	„	.—
Ячмінь простий	„	4.25	„	4.50	„	.—	„	.—
Овес . . .	„	5.80	„	6.—	„	5.40	„	5.80
Ріпак . . .	„	8.50	„	8.75	„	7.90	„	8.30
Горох . . .	„	4.50	„	8.—	„	4.20	„	7.50
Вика . . .	„	4.50	„	4.75	„	0·—	„	0.—
Льнянка . .	„	0.—	„	0.--	„	0.—	„	0.—
Біб	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Бобик . . .	„	4.25	„	4.50	„	0.—	„	0.—
Гречка . . .	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Конюшина черв.	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Конюшина біла	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0·—
Конюш. шведск.	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0·—
Кукуруза стара	„	0.—	„	0.—	„	4.40	„	4.80

Хміль 12.— 15.— злр. за кільо у Львові оковита за 10.000 лїтрів 12.75—13.25

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди поспішні			особові			мішані	
до Чернівців								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселиці, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$
до Львова								
З Відня, Кракова . . .	1^{30}	$5^{\underline{10}}$		$6^{\underline{55}}$	$9^{\underline{30}}$	9^{55}		
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станїславова .	$9^{\underline{55}}$	.	.	$6^{\underline{13}}$	7^{28}	$2^{\underline{01}}$		
З Підволочиск	2^{30}	$10^{\underline{05}}$	.	8^{05}	5^{10}	.		
З „ на Підзамче	2^{18}	$9^{\underline{50}}$	.	7^{42}	4^{45}	.		
Зі Стрия.	.	.	.	$12^{\underline{10}}$	8	1^{50}		
З Белзця	.	.	.	8^{00}	5^{45}	.		
Зі Сколього і Стрия . .	.	.	.	$10^{\underline{10}}$	.	.		
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг) .	.	.	$8^{\underline{45}}$	.	.	.		

Відходять	Поїзди поспішні			особові			мішані	
з Чернівців								
До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{17}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселиці .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}
зі Львова								
До Кракова і Відня . .		2^{50}	$11^{\underline{00}}$	$4^{\underline{40}}$	9^{55}	$6^{\underline{45}}$		
„ Підволочиск	.	2^{11}	6^{00}	.	9^{30}	$10^{\underline{45}}$		
„ „ з Підзамча .	.	2^{25}	6^{14}	.	9^{48}	$11^{\underline{12}}$		
„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	6^{10}	.	.	10^{25}	2^{45}	$10^{\underline{15}}$		
„ Стрия	.	.	.	$5^{\underline{22}}$	9^{35}	$7^{\underline{22}}$		
„ Белзця	.	.	.	9^{15}	$7^{\underline{05}}$			
„ Сколього і Стрия . .	.	.	.	.	.	3^{05}		
„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг) .	8^{40}	.	.	.	.	.		

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Др. Василь Дутчак.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.